

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ελλάδι Δρ. 8
Έν τῷ Ἑξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπενθύνεται :

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1895 ἕως 15 Μαρτίου 1896 καὶ 15 Σεπτεμβρίου 1896. Οὐδεὶς δὲ ἐγγράφεται συνδρομητῆς ἄνευ προπληρωμῆς· ἕκαστος συνδρομητῆς καὶ βραδύτερον ἐγγραφόμενος θὰ λάβῃ τὰ φύλλα ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου. Οὐδεμία συνδρομὴ δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἄλλῃ ἐποχῇ παρὰ ἀπὸ τῆν 15 Σεπτεμβρίου 1895 καὶ 15 Μαρτίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τετραετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Τὸ λήγον ἔτος. Οὐχὶ ὀλίγα σημαντικὰ γεγονότα συνέβησαν κατὰ τὸ ἤδη λήγον ἔτος 1895, καὶ ἐντός καὶ ἐκτός τῆς Ἑλλάδος. Παρ' ἡμῖν ἐγένοντο δύο ὑπουργικαὶ μεταβολαὶ καὶ δύο γενικαὶ ἐκλογαί, αἱ βουλευτικαὶ καὶ αἱ δημοτικαί. Τὴν 11ην Ἰανουαρίου ἐπέσεν ἡ κυβερνήσις Τρικούπη καὶ ἐσχηματίσθη τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ν. Δεληγιάννη ἄχρουν ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον διεξήγαγε τὰς ἐκλογὰς τῆς 16ης Ἀπριλίου. Αἱ ἐκλογαὶ αὗται παρέσχον μεγάλην πλειονοψηφίαν εἰς τὸ κόμμα τοῦ κ. Θ. Δεληγιάννη, ὅστις καὶ ἐσχημάτισε περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου τὴν ὑπ' αὐτὸν κυβέρνησιν, ἥτις ἐξακολουθεῖ ἔτι νὰ προΐσταται τῶν κοινῶν. Κατὰ μῆνα Σεπτεμβρίου ἐνηργήθησαν αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαί· ἡ Βουλὴ, μὴ συνελθούσα τὴν 1ην Νοεμβρίου, συνεκλήθη διὰ τὴν 8ην Ἰανουαρίου τοῦ νέου ἔτους 1896. Αἱ περὶ συμβιβασμοῦ διαπραγματεύσεις ἤρξαντο ἐν Παρισίοις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Δεκεμβρίου καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἔτι. Αὕτη μὲν ὑπῆρξεν ἡ ὄψις τῶν ἐσωτερικῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα ὑπῆρξαν οὐχ' ἥττον σημαντικὰ. Ὑπουργικαὶ μεταβολαὶ ἐγένοντο ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν Αὐστρίᾳ, ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐν Σερβίᾳ. Ὁ Σταμπούλῳ ἐδόλοφον ἡν ἐν Βουλγαρίᾳ· ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς Βουλγαρίας, ταυτοχρόνως, ἤρξαντο διαβημάτων ὑπὲρ συμφιλίσεως μετὰ τῆς Ρωσίας, ἅτινα ἄχρις ὥρας δὲν ἔφερον τοὺς καρπούς αὐτῶν. Τὸ ἐν Σοφίᾳ Μακεδονικὸν κομητᾶτον ὠργάνωσε κατὰ τὸν παρελθόντα σептέμβριον ἐπανάστασιν βουλγαρικὴν ἐν Μακεδονίᾳ, οἰκτρῶς ἀποτυχούσαν· ἀλλὰ τὸ κυριώτερον καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἡμῖν ζήτημα ὑπῆρξεν, ἡ ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς ἐπαρχίαις τῆς Τουρκίας ἐκρηγνύουσα ἐπανάστασις τῶν Ἀρμενίων καὶ αἱ ἐνεκα ταύτης προκληθεῖσαι σφαγαί, αἵτινες ἀκόμη ἐξακολουθοῦσι πολλαχοῦ, κρατοῦσαι ἀπὸ μηνῶν ἀνάστατον τὴν γείτονα Αὐτοκρατορίαν, καὶ προξενούσαι διηνήν πολιτικὴν τε καὶ οἰκονομικὴν κρίσιν, ἥς τὰς συνεπείας δὲν εἶδομεν ἀκόμη. Ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἐπρωταγωνίστησεν ἐν ἀρχῇ ἡ Ἀγγλίᾳ· ὁ λόρδος Σώλσβερυ μετῆλθεν ἐπανειλημμένως γλώσσαν ἀπειλητικὴν κατὰ τῆς Πύλης, προσεπάθησε δὲ νὰ καταρτίσῃ εὐρωπαϊκὴν συμφωνίαν πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ Ἀρμενικοῦ ζητήματος· ἀλλὰ τοὺς λόγους τοῦ ἀγγλοπρωθυπουργοῦ δὲν παρεκλούθησαν καὶ ἀνάλογα ἔργα. Ἡ εὐρωπαϊκὴ ἁμοφωνία κατεδείχθη ἀκράδωτος, ἡ Ἀγγλίᾳ ὑπέστη δεινὴν ἥτταν ἐν τῷ Ἀνατολικῷ ζητήματι, καὶ τὸ μόνον μέχρι τοῦδε ὁρατὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τῆς καὶ τῶν μεγαλαυχίῶν τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς ὑπῆρξεν, ὅτι ἔρριψε τὸν Σουλτάνον ψυχῇ τε καὶ

σώματι εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ρωσίας. Ἡ Ἀγγλίᾳ, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀνόδου τῶν συντηρητικῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν δὲν ἔπαυσεν ὑφισταμένη ἄλλεπαλλήλους ἀποτυχίας εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου· ἀποτυχίαν ἐν τῷ κινεζικῷ ζητήματι, ἀποτυχίαν ἐν Τράνσβαλ τῆς νοτίου Ἀφρικῆς. Αἱ ἀκατάπαυστοι αὗται ἀποτυχίαι ἤρχισαν νὰ συγκινῶσι τὴν κοινὴν γνώμην ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἡ θέσις τοῦ συντηρητικοῦ ὑπουργεῖου δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ καταστῇ δύσκολος κατὰ τὸ ἀρχόμενον μετ' ὀλίγον ἔτος.

Δὲν πρέπει νὰ παρ'λείψωμεν ὅτι καὶ ἐν Κρήτῃ ἐγένετο ἀναβρασμὸς καὶ μάχαι τινὲς συνεκροτήθησαν, ἀλλὰ ἐλπίζεται ὅτι ἡ συνέσις τῆς Πύλης θέλει προλάβει τὴν χειροτέρευσιν τῆς καταστάσεως διὰ τῆς ἐπιτελέσεως τῶν δικαίων αἰτημάτων τῶν Κρητῶν.

Ἐκ τῶν σπουδαίων γεγονότων τοῦ λήγοντος ἔτους ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἀποτυχία τῶν Ἰταλῶν, ἀπόσπασμα τοῦ στρατοῦ τῶν ὁποίων κατεκόπη ὑπὸ τῶν Ἀβυσσινίων εἰς Ἀμπά-Ἀλαγί. Ἡ Ἰταλία ἐσπευσε ν' ἀποστείλῃ ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν ἐχθροπραξιῶν σημαντικὰς δυνάμεις. Ἰδόμεν, ἐὰν κατὰ τὸ νέον ἔτος θέλει δυνηθῇ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ὀπλων τῆς.

Τοιαῦτα, ἐν πάσῃ συντομίᾳ, ὑπῆρξαν τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τοῦ λήγοντος ἔτους. Ἀς ἐλπίζωμεν, ὅτι κατὰ τὸ νέον ἔτος 1896, εἰς τὸ ὁποῖον ἤδη εἰσερχόμεθα, τὰ πράγματα θέλουσι λάβει ἐν γένει καλλιτέραν τροπὴν, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ἥς τοσαύτην ἔχουσιν ἀνάγκην οἱ λαοί.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Αἱ κατηγορίαι τοῦ Τζωάννου. — Αἱ συκοφανταὶ κατὰ τοῦ Κόρκα. — Πέντε μῆνες ὁ δυστυχὴς εἰς τὴν φυλακὴν. — Πρέπει τέλος πάντων ὁ βαλὴς νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν. — Τὰ Ἀβερῶφεια χρήματα — Καθ' ἑμὲν Μέτσοβ πῶς κατήντησεν ! — Ὁ περιβόητος διερμητὴς τοῦ Τουρκικοῦ προξενείου Τρικκάλων. — Ἀκόμη ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις τὸν ἔχει εἰς τὴν θέσιν του.

Τὸ Μέτσοβον βραίνει εἰς ἀποσύνθεσιν ἀφ' οὗτου κακῇ τῇ μοίρᾳ, ὁ Νεαπολιτάνος Στέργιος Δεσάντος ἡ Τζουανόπουλος ἐγένετο γαμβρὸς τοῦ Νικολάου Ἀβέρωφ· κατάρθωσε διὰ τῶν χρημάτων, ἅπερ ἐτησίως πέμπει αὐτῷ ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ἀβέρωφ πρὸς ἀνακούφισιν τῶν χρεῶν καὶ ὀφρανῶν, νὰ διαφθεῖρῃ τοὺς χαρακτῆρας τῶν Μετσοβιτῶν ὅπως κορίσῃ τὰ ἰταλικά αὐτοῦ ἐνστικτα. Ἄν δὲν ὑποκλιθῇ κανεὶς πρὸ τῆς ἐξοχότητός του, ἀμέσως ἀρχίζουν διὰ τῶν ὀργάνων του αἱ ραδιουργίαι πρὸς τὰς τουρκικὰς ἀρχάς, αἵτινες γνωρίζουσι καλῶς πῶς πρέπει νὰ περιποιῶνται τὰ θύματα τοῦ Νεαπολιτάνου. Πρὸ πέντε μηνῶν σήπεται εἰς τὰς ἐνταῦθα εἰρηκτὰς ὁ ἐκ Μετσοβίου ἐντιμὸς οἰκοκύρις καὶ κτηνοτρόφος Ντάσιος Κόρκας ὀνομαζόμενος, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ Νεαπολιτάνου ὅτι, κατ' Ἀύγουστον τοῦ 1894, ὑπέσχετο ἐντός τοῦ Μετσοβίου καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν λήσταρχον Τσανάκκην μετὰ τὸν σκοπὸν ὅπως αἰχμαλωτίσῃ αὐτὸν ἢ τὴν σύζυγόν του, ἐνῷ αὗτ' εἶνε γνωστὸν, ὅ Τσανάκκας τὴν 15 Αὐγούστου 1894 ἐφρονεῖτο εἰς Λονζέσι· κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Τρικκαλοῖς ἀρχῶν ὁμολογίαν ἐνός τῶν συμμοριτῶν του, ἔπειτα δὲν θὰ ἦτο καὶ τὸσον ἀνόητος ὁ Τσανάκκας ἐπικειχυμένος καὶ ἀπὸ τὴν τουρκικὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν

νὰ διακινδυνεύσῃ τὸσον ὥστε νὰ τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς Μέτσοβον καὶ μάλιστα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κόρκα, ἥτις κεῖται εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως· ἔπειτα τί περισσότερα περιέμενεν ὁ Κόρκας ἀπὸ τὸν Τσανάκκην ἐνῷ ἡδύνατο κάλλιστα, ἂν ἀληθεύῃ ὅτι τὸν ὑπέσχετο νὰ φονεύσῃ αὐτὸν νὰ λάβῃ τὴν προκηρυχθεῖσαν ἀμοιβὴν παρ' ἀμφοτέρων τῶν κυβερνήσεων. Μέχρι τοῦδε οὐδεμία ἀνάγκησις τῷ ἐγένετο παρὰ μόνον καθεὶς λίγος καὶ λιγάκι κουβιλοῦν ἐνταῦθα ἐκ Μετσοβίου πότε τὴν γυναῖκά του, πότε τὸν υἱὸν του καὶ πότε μερικοὺς παληανθρώπους καὶ τοὺς ὑπεβάλλουν δῆθεν εἰς ἀνάγκησιν, Ὁ Θεὸς ἅς τὸν ἐλεήσῃ τὸν δυστυχῆ καὶ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δυσχερεῖ θέσιν εἰς ἣν περιῆλθε. Σημειώσατε δὲ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὑποφέρει ἐπειδὴ δὲν ἦτο φίλος τοῦ Δεσάντου.

Ὡς ὄργανα αὐτοῦ μεταχειρίζεται, ὁ εἰρημὸς Δεσάντος, ἐν Μέτσοβῳ τοὺς μουχαροδημογέροντας, ἐνταῦθα τὸν ἀδελφόν του τὸν κ. ὑποπρόξενον τῆς Ἰταλίας καὶ τοὺς γαμβρούς του, ἐν Τρικκαλοῖς δὲ τὸν ἐξαδελφόν του Νικόλαον Τζουάννον καὶ Δημήτριον Μπόταν. Ἡναγκάσθη, παρὰ τὰς ἀρχὰς μου, νὰ κατέλθῃ εἰς προσωπικά, ἐπειδὴ εἶμαι Μετσοβίτης καὶ λυπούμαι διὰ τὴν θέσιν εἰς ἣν ἐφθασεν ἡ ἀγαπητὴ μου πατρίς· κατήντησε νὰ γίνῃ παίγιον κομπογιαννιτῶν Ἰταλῶν, καὶ μάλιστα διὰ χρημάτων τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου Γ. Ἀβέρωφ. Ἀρκοῦσι πρὸς τὸ παρὸν τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἐπιφυλάσσομαι δ' ἐν καιρῷ νὰ σκιαγραφήσω αὐτὸν καλλίτερον.

Τὸν παρελθόντα Ἰούλιον εἶχεν ἔλθει ἐνταῦθα διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κόρκα ὁ ἐν Τρικκαλοῖς γραφεὺς τοῦ Τουρκικοῦ προξενείου ὁ περιβόητος Δημητράκης Ἰωαννίδης ἐφένδης, σύρων ὀπισθὲν του καὶ ἕνα ἀρβανιτόβλαχον ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Τσανάκκα, ὅστις εἶχε καταθέσει εἰς τὸ τουρκικὸν προξενεῖον ἐναντίον τοῦ Κόρκα, κατ' ὑποκίνησιν τοῦ Δημητρίου Μπότα, ὅστις Μπότας συντηρεῖ αὐτὸν ἐν Φάξῃ ὡς ἀγορφυλάκκα. Ὁ ἀλιτήριος Ἰωαννίδης, ὅστις ἐφόρει ἕνα φέσι ψηλὸ καὶ κόκκινο καὶ ἐπερνοῦσε διὰ πρόξενος τῆς Τουρκίας, ἐνῷ, καθὼς πληροφοροῦμαι, ἄλλην ἐργασίαν μετέρχεται εἰς Τρίκκαλα, ὑπεσχέθη εἰς τὸν εἰρημὸν ἀρβανιτόβλαχον ὅτι ἂν μαρτυρήσῃ εἰς τὸν Βαλὴν κατὰ τοῦ Κόρκα θὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν ὀκτακοσίας τουρκικὰς λίρας, ἀπὸ τὰς διὰ τοὺς πτωχοὺς ὀρισμένας Ἀβερῶφεια χρήματα· καὶ πράγματι ὁ εἰρημὸς ἀρβανιτόβλαχος κατέθεσεν ἐνταῦθα ἐναντίον τοῦ Κόρκα καὶ ἐπῆρε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ χωρίου αὐτοῦ νὰ πάρῃ πεντάραν ἀπὸ τὴν ὑποσχέθεισάν αὐτῷ ἀμοιβὴν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκπατρίζονται οἱ καλλίτεροι οἰκοκυραῖοι ἀπὸ τοῦ Μέτσοβου καὶ δὲν θὰ μείνουν εἰς αὐτὸ εἰμὴ ὁ Τζουανόπουλος μετὰ τὰ παιδιά του καὶ τὰ στέλλα εἰς τὰς ἐκκλησίας ἅς ἀνεγείρῃ καὶ εἰς τὰ ἐλεεινὰ σχολεῖα, ἅπερ συντηρεῖ, ὁ Εὐθύμιος Δάλλας μετὰ τὰ τέκνα του, οἱ Πατροπουλαῖοι καὶ ἡ λοιπὴ χορεία τῶν ραδιούργων καὶ προδοτῶν.

Φίλος μου ἀξιόπιστος ἐπανελθὼν ἐκ Παρχμουθίας μοὶ ἀνήγγελλε τὰ ἐξῆς, ἅτινα καταχωρήσατε παρακαλοῦμεν εἰς τὴν ἀξιότιμον ἐφημερίδα σας.

Παρὰ τὴν Παρχμουθίαν κεῖται ἡ Δράγαρη χωρίον ἑλληνικόν. Πρὸ ἱκανῶν χρόνων οἱ κάτοικοι

του χρώρου θέλοντες ν' ἀπαλλαγῶσι τῶν κατα-
πύσεων ἐξ ὧν ὡς βραχίδες ὑπεδάλοντο ἀπεφά-
σαν νὰ ἐξίλασθαι.

Ἀπέστειλαν πρὸς τοὺς μουχταροῦ-
μογόντας αὐτῶν, οἵτινες, προσλαβόντες τουρ-
κικά ὄνματα προσήλθον εἰς τοὺς ὀθωμανοὺς κυ-
ρίους τῶν τοὺς γνωστούς Προστάτας ἐν Παρα-
μυθίᾳ καὶ χειρετῆσαντες κατὰ τὸ τουρκικὸν
ἔθιμον ἐδήλωσαν τὸν σκοπὸν τῶν.

Ἄλλ' οἱ Προστάτες αἰσχυρῶς ἀπέπεμψαν αὐ-
τοὺς προσθέντες μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἐξῆς
δηλωτικὸν τοῦ χερκατῆρος τῶν ἐπιχείρημα.

«Ἐὰν ὅλοι οἱ Ῥωμοὶ γίνηται τουρκοὶ θὰ
ἀναγκασθῶμεν τότε καὶ ἡ μ ε ῖ ς δι' ἑλλείψιν
δουλῶν νὰ μετέωχμεν ἀγγαρεῖων καὶ ἄλλων
βασίαν ἐργασιῶν καὶ φορολογίων εἰς ἃς τῶρα
σεῖς ὡς βραχίδες ὑποβάλεσθε.»

Οὕτως ἐκείνοι ἀπήλθον ἀπρακτοὶ διασώσαν-
τες πολλοὶ τὰ τουρκικὰ ὄνματα.

Ἐκ τῶν ἐσγμάτων ἐπισυμμένων σεισμῶν ἡ
Δράγαρη ἄρδην κατεστράφη· καὶ φερόντων πρᾶγ-
μα τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔμεινε οὐδὲ λίθος ἐπὶ λίθῳ
καθ' ὃ οἱ φίλοι μου αὐτοῦτης μάρτυς μοὶ διη-
γήθη.

Οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων αὐτῆς, ἀρεμά-
νιοι τὸ ἀνάστηκα καὶ σωστοὶ λεβέντηδες (διότι
πράγματι καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ παραστήματα
τῶν τέκνων τῆς) ἀπέθανον ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν
οἰκιῶν τῶν, ἀποτίοντες οὕτως εἰπεῖν τὴν ποιήν-
τὰ τὴν ἀμαρτίαν τῶν πατέρων αὐτῶν. Οἱ δὲ
ἐπιζήσαντες εὐρίσκονται ἐν τῇ ἐσχάτῃ πενίᾳ
καὶ ἀπογνώσει κατατριχόμενοι καὶ ὑπὸ δεινῶν
νόσων. Φεβρόν τῇ ἀληθείᾳ θίκαται.

Καὶ ταῦτα ἐν καιρῷ χειμῶνος.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

Τῇ 21 Δεκεμβρίου 1895.

Πρὸ πολλοῦ ἀφίχθη ἐνταῦθα ἐκ τοῦ Λούρου
τοῦ ὀθωμανικοῦ εἰς ὀθωμανοὺς εἰκοσι δύο πε-
ρίπου ἐτῶν ὀνομαζόμενος Ἀτούσης. Οὗτος κα-
τάγειται ἐντεῦθεν, ὅθεν εἶχεν ἀναχωρήσει μετὰ
τῆς οικογενείας του κατὰ τὴν προσάρτησιν τῶν
νέων Ἐπικριτῶν. Μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἀφίχθιν του
ἐπαρουσιάσθη εἰς τὰς ἐνταῦθα Ἀρχάς καὶ ἐδή-
λωσεν, ὅτι ἦλθεν ἐνταῦθα, ὅπως ἀπασθῇ τὸν
χριστιανισμὸν. Ἡ Δικαστικὴ Ἀρχὴ τὸν παρέ-
πεμψεν εἰς τὴν Α.Ε. τὸν Ἀρχιερέα, ὅστις τὸν
ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπέ-
χουσαν ἐντεῦθεν Ἰρὰν Μονὴν τῆς Κάτω Πανα-
γίας ὅπως κατηχηθῇ ἐν πρώτοις καὶ εἰτα βα-
πτισθῇ.

Πράγματι δὲ ἀφ' οὗ ἐκατηχηθῇ ἐπὶ τινα
χρόνον εἰς τὴν εἰρημένην Μονὴν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ
πατέρων, δόξα τῷ πρὸς μὴνός περίπου τὸ Ἅγιον
βάπτισμα, ὀνομασθεῖς Γ ε ω ρ γ ι ο ς. Ἐκτοτε
μένει ἐν τῇ Μονῇ, μέχρις οὗ εὖρη καταλλη-
λὸν τινα ἐργασίαν.

Μετὰ χαρᾶς χειρετίζομεν τὴν σύστασιν ὑπὸ
φιλοπροδῶν ἀνδρῶν κυνηγετικῶν συλλόγου ἐν
Ἀρτῇ τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶναι, πλὴν τῆς σωμα-
τικῆς ἀναπτύξεως τῶν μελῶν, ἡ ἐξάσκηση αὐτῶν
εἰς τὸ καλῶς βάλλειν διὰ πυροβόλων ὅπλων ἢ
βελτίως τῶν εἰδῶν καὶ μέσων τῆς κυνηγεσίας
ἢ παρακώλυσις τῆς κυνηγεσίας ἐνεργουμένης
καθ' ὃν χρόνον ἀπαγορεύεται καὶ ἡ δι' εἰδικῶν
δημοσιευμάτων διδασκαλίαν τῶν μελῶν αὐτοῦ
πρὸς πρόληψιν καὶ ἀποφυγὴν τῶν πυρκαϊῶν τῶν
δαδῶν.

Ὁ Σύλλογος συνελθὼν προέβη εἰς τὰς ἀρχι-
ρεσίας του, ἐκλεγέντος τοῦ κ. Γ. Α. Ζαχχαλὴ
προέδρου, τοῦ κ. Βασιλείου Ζήσης ἀντιπροέδρου,
τοῦ κ. Στεφάνου Ζήση γραμματέως, τοῦ κ.
Ἀνδρέου Γεωργίου ἐφόρου, τοῦ κ. Ἡλίας Τσα-
κάλῃ ταμείου καὶ τῶν κ. κ. Γ. Τζανοπούλου
καὶ Τριανταφύλλου Παπαδημητρίου συμβούλων.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸν κυνηγετικὸν Σύλλογον
Ἀρτῆς, ὅστις εἶναι ὁ πρῶτος σύλλογος ὁ συνι-
στάμενος ἐν Ἀρτῇ, θέλουσι σπείσει νὰ ὑποστη-
ρίξωσι καὶ οἱ Ἀρτῆιοι καὶ οἱ ἀπανταχοῦ Ἡ-
πειρώται.

ΦΟΥΡΚΑ

Ἡ διαθήκη Νικολαΐδου.—Ἐγράψαν καὶ ἐκτελεσκαὶ
καὶ τόκοι.—Διὰ τὴν τράπεζαν νὰ μὴ λάβῃ μίαν
πρόνοιαν διὰ τὸ μέλλον.

Κατόπιν τῆς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 162 φιλῆ
«Φωνῇ» τῆς Ἡπειροῦ διατιθεῖς περὶ τῆς ἰδιαι-
τέρως μου πατρίδος Φούρκας σπεύδω νὰ παρα-
καλέσω ὑμᾶς ὅπως εὐχεστούμενοι καταχωρή-
σητε τὰ ἐξῆς.

Ἐν ἔτει 1868 πατριότης μου τις Στέργιος
Νικολαΐδης, ἀποθανὼν ἐν Ἀθήναις, κατέλιπε
διαθήκην δημοσιευθεῖσαν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν
δημοσίαν συνεδρίαν τῆς 16 Φεβρουαρίου 1866
δι' ἧς ὥριεν ὅπως οἱ ἐτήσιοι τόκοι δραχμῶν
6000 ἂς κατέθεσεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν ἐλ. τρά-
πεζαν ἀποστελλόμενοι εἰς τὴν ἰδιαιτέρως του
πατρίδα Φούρκα πρὸς διατήρησιν ἢ μισθοδοσίαν
ἐνὸς διδασκάλου δραχ. 300 καὶ τὸ ὑπόλοιπον
τοῦ τόκου πρὸς δραχ. 600 ἰτησίως, νὰ δι-
νέμονται οἱ κατὰ καιροὺς ἱερεῖς τῆς ἐκκλησίας
τοῦ χωρίου. Ὁ διαθέτης ὥριεν ἐκτελεστὰς
τῆς διαθήκης του τοὺς κ. Δημ. Παναγιούλην,
Κοσμᾶν Β. Κασσελᾶν καὶ Γεώργιον Δ. Κασσε-
λᾶν ἀπαντᾶς κατοικοῦς Ἀθηνῶν, οἵτινες ἀγνοῶ
ἂν ζῶσιν ἐτι ἢ ἀπεθίβωσαν, καὶ μετὰ τὸν θά-
νον αὐτῶν τοὺς κατὰ καιροὺς διοικητὰς τῆς
ἐλ. Ἐθν. Τραπεζῆς· καὶ μέχρι μὲν τοῦ 1876
οἱ τόκοι ἀποστελλόμενοι τακτικῶς εἰς τὸν πρὸς δι-
δον, ἔκτοτε ὅμως ὅχι μόνον ἀνστάλη ἢ ἐπι-
βαλλομένη αὕτη ἀπότις ἱεροῦ καθηκόντος,
ἀλλὰ εἰς τοὺς πρὸς τινων ἐτῶν πληρεξουσίου
τῆς κοινότητος Φούρκας ἐλθόντας εἰς Ἀθήνας,
ἡρνήθησαν οἱ ἀρμόδιοι νὰ τοῖς ἀναγνωρίσωσι τὸ
δικαίωμα τοῦτο, ἀγνοῶ τίνας ἐνεκεν, καὶ ἔκτοτε
οὐδὲν πρὸς τοῦτο διάδικμα ἐγένετο.

Ἐν Φούρκᾳ καὶ τοι ἡ φυσικὴ γλῶσσα τῶν
κατοίκων εἰς ἡ Βλαχικὴ ἀνεκάνει ὅμως ἡ-
μασε σχολεῖν ἐλληνικὸν καὶ ἀκαίεζε ἐτι τοῖς
οὔτον, ἐν δὲ ταῖς οἰκίαις ὁμιλοῦσι τὴν ἐλληνι-
κὴν γλῶσσαν, ὡς καὶ εἰς τὰς δημοσίας συνδι-
λέξεις ἡ μόνη διάλεκτος εἶναι ἡ ἐλληνική.

Ἡ κοινότης δὲν ἔχει εἰσοδήματα πρὸς δι-
τήρησιν τοῦ σχολείου, εὐρισκομένη δὲ εἰς προσω-
πικὰς διαμάχας ὡς ἐκ τῆς ἀσυμβιβάστου συμ-
περιφοράς τῶν κορυφαίων αὐτῆς παρμελείται
ὁσημέραι ἡ παιδεία, ἀφίνουσα ἐλευθερὸν στή-
διον εἰς ξένας προπαγάνδας ὅπως ἀναδειχθῶσι
καὶ ἐκεῖ οἱ κύριοι ὅπως καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας
κόμμους τῆς αὐτῆς ὡς ἡ Φούρκα κατηγορίας,
ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς ἐκ τῆς ἀκηλείας τῶν ὁμογε-
ρόντων, ἀφ' ἑτέρου δ' ὡς ἐκ τῆς ἀπόου ἀδρα-
κείας τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐχει δὲ ἡ διαθήκη, ὡς ἐξῆς.

Ἐν Ἀθήναις ἡμέτερον τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου
τοῦ 1866 ἔτους ἡμέτερον δευτέρω ἐν τῇ ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Νήσου τῆς ἐνορίας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Με-
γάλου Μοναστηρίου οἰκίᾳ καὶ κατοικίᾳ μου,
ἐγὼ ὁ Στέργιος Νικολαΐδης γεννηθεὶς ἐν τῷ
χωρίῳ Φούρκᾳ τῆς ἐπαρχίας Κονίτης τῆς Ἡ-
πειροῦ, ἐτῶν (70) καὶ ἔχων σώας τὰς φρένας
προσεκάλεσα τὸν κ. Γεώργιον Δ. Οἰκονόμου
δικηγόρον καὶ κατοικῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν παρε-
κάλεσα νὰ μοῦ γράψῃ τὴν κατωτέρω μυστικὴν
διαθήκην, ὅπως παρεδόχθη τὴν παρακάτωσιν μου
καὶ ἤρχισεν καθ' ὑπαγούρευσίν μου νὰ τὴν γράφῃ
ὡς ἑπείτα.

Ἐγὼ ὁ ἀνωτέρω Στέργιος Νικολαΐδης ἀφίω
καὶ ἐγκαταλείπω κληρονόμον μου τὸν διὰ τῆς
ἀπὸ 15ης τοῦ ἰσταμένου μηνὸς καὶ ἔτους ὑπ'
ἀριθ. 27 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐν
Ἀθήναις πρωτοδικείου κληροδοτήσαν θετὸν μου
υἱὸν Δημήτριον Πουλτον τὸν ἐξ ἀνεψιῶν μου
γαμβρόν μου κατοικῶν Ἀθηνῶν καὶ διατελούσαν
παρ' ἐμοί, εἰς ὅλην τὴν μετὰ τὸν θάνατόν μου
εὐερεθισμένην ἀκίνητον, κινήτην καὶ χρηματι-
κὴν περιουσίαν.

Ἐκ τῶν δραχμῶν ἐξ ἑκατῶν (6000) τὰς
ὁποίας ἔχω κατατεθειμένας ἐν τῇ Ἑλλαν. Ἐθν.
τραπεζῇ Ἀθηνῶν διὰ 2 ἔτη ἐπὶ τόκον μὲν τέσ-
σαρα καὶ ἡμίον καὶ πέντε τῶν ἐκατῶν κατ'
ἔτος ἐπιθιμῶ, θέλω καὶ διατάττω ὥστε αἱ
δραχμαὶ αὗται νὰ μείνωσι παρὰ τῇ ἐθν. Ἑλ.
ταύτῃ τραπεζῇ ἐπὶ τὸ ἐπάγειον διὰ παντός
καὶ νὰ μὴ δύναται οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ κληρο-

νόμοι αὐτοῦ νὰ τὰς λάβωσι καὶ διατάττω τὸν
εἰρημένον κληρονόμον μου καὶ τοὺς μετ' αὐτόν
νὰ λαμβάνωσι μόνον τοὺς τόκους αὐτῶν καὶ
αὐτῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ἐξ
αὐτῶν διατάττω νὰ στέλλῃ κατ' ἔτος.

1) Εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πατρίδος μου, τὸ χω-
ρίον μου «Φούρκα», πρὸς διατήρησιν ἢ μισθὸν
ἐνὸς διδασκάλου δραχμὰς τριακοσίας (300).

2) Εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου
μου, ὅσοι καὶ ἂν ὦσι τὸν ἀριθμὸν μόνον δραχ-
μὰς ἐκατὸν (100) κατ' ἔτος, διὰ νὰ τὰς διανέ-
μονται ἐξ ἀναλογίας καὶ παρακαλούμενος ὑπὸ
τοῦ διαθέτου νὰ τὸν ἐγγράψωσιν εἰς τὰ ψυχρ-
λόγια τῶν καὶ νὰ τὸν μνημονεύσῃ 3) τὸ δὲ
ὑπόλοιπον, ἀφ' οὗ πληρώνονται αἱ τετρακοσίαι
δραχμαὶ ὡς ἀνωτέρω κατ' ἔτος εἰς τὸ σχολεῖον
κατ' ἔτος, τοὺς κατὰ καιροὺς μου, τοὺς ὁποίους πα-
ρακαλῶ νὰ τιμῆσωσι καὶ δεχθῶσι τὸ κατὰ τὸν
Ἀπόστολον κοινὸν τοῖς ἀνθρώποις βάρος τοῦτο·
καὶ μετὰ τὸν θάνατόν ἐνός ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ ὅλων
ἀφίω ἐκτελεστὰς τῆς παρούσης μου καὶ ἐπιτη-
ρητὰς ὡς πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῶν τετρακο-
σίων δραχμ. ἐκ τοῦ τόκου τῶν ἀνωτέρω (6000)
κατ' ἔτος, τοὺς κατὰ καιροὺς διοικητὰς τῆς
Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, οὓς παρακαλῶ ἀπὸ τοῦδε
νὰ δεχθῶσι τὸ βάρος τοῦτο.

Ταῦτα πάντα καθ' ὑπαγούρευσίν μου γραφέντα
εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἀληθὴς θέλησίς μου νὰ
ἐνεργηθῶσιν ὡς ἐξέτιθησαν ἀκριβῶς καὶ ἀμετα-
τρέπτως. Πρὸς βεβαιώσιν δὲ τῆς παρούσης μου
μυστικῆς διαθήκης ὑπεγράφη αὕτη παρ' ἐμοῦ
τοῦ Διαθέτου καὶ τοῦ γραφέντος αὐτὴν Γεωρ-
γίου Δ. Οἰκονόμου, καὶ ἐχρονολογήθη εἰς ὅλας
τὰς σελίδας καὶ τὸ τέλος αὐτῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ (24) Ἰανουαρίου τοῦ 1866
ἔτους.
(Ἀπὸστ. Σ. Ἀναστασιάδης) ὁ διαθέτης Στέρ-
γιος Νικολαΐδης ὁ γραμ. Μ. Παπαδιαμαντόπουλος,
ὁ γραφὴς αὐτὴν Γ. Δ. Οἰκονόμου.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν δημ.

συνεδρίαν τῆς 16 Φεβρουαρίου τοῦ 1866 ἔτους
ὅτι ἀκριβῶς ἀντιγράφον εἰς τὸ πρωτότυπον
εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 13,754 τῆς 26 Ἰανουαρίου
1866 πρᾶξιν τοῦ γραφείου μου.

Ἀθήνησι 19 Ἰανουαρίου 1873.

Ὁ συμβολ. Ἀθανῶν

Ταδανάκης

Ἐπιφύλασσομαι νὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ ζητή-
ματος τοῦτου.

Ἐν Ῥωμανίᾳ Ν. Α. Βοζανόπουλος

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΑ ΣΥΓΝΗΘΗ προσφωνήματα τῆς πρώτης
τοῦ ἔτους τῶν Λατίνων ὑπῆρχαν εἰρηνικά καὶ
εὐεκόνα. Ὁ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς δημοκρα-
τίας εἶπε: «Πιστὴ εἰς τὰς μεγαθύμους αὐτῆς
παραδόσεις, ἡ Γαλλία ἀφιερῶται ἀδιαλείπτως
εἰς ἔργα συμπονοῖας, ἐλευθερίας καὶ προόδου.
Ὅπου παρενέβη μεμονωμένη ἢ ἀπὸ κοινοῦ μεθ'
ἡμοφρόνων δυναμειν, αἱ προσπάθειαι τῆς εἶχον
ὅς σκοπὸν κέρδος τι τοῦ πολιτισμοῦ ἢ στερεώ-
σιν τινα τῆς εἰρήνης. Ἰερὸν αὐτῆς καθήκον θεω-
ρεῖ ἡ δημοκρατία νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τοῦ θριαμβοῦ
τῆς πολιτικῆς ταύτης.» Ἐν Πίστῃ ὁ Οὐγγρὸς
αρωθυπουργὸς ἐξέφρασε τὴν προσδοκίαν ὅτι αἱ
καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐκδηλούμεναι διαθέσεις
αἰτίως ἐπιδράσασαι ἰδίως ἐν Ἀνατολῇ διὰ τῆς
ἡμοφρονίας τῶν δυναμειν, θὰ ἐπιτρέψωσι νὰ πα-
νηγυρισθῇ ἡ χιλιετηρίς τῆς ἰορύσεως τῆς Οὐγ-
γαρίας ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ.» Ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει ὁ αὐστρο-αὐλὸς πρεσβευτὴς Κάλις, ὃν
ὁ αὐτοκράτωρ ἀντήμειψε διὰ τοῦ μεγαλοσταύ-
ρου τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, εἶπε πρὸς τὴν αὐσ-
τριακὴν παροικίαν: «Ἡλπίζω ὅτι αἱ προσπά-
θειαι τῆς Πύλης, ὅπως ἀνορθώσῃ τὴν ταξίν καὶ
τὴν εἰρήνην καὶ ἐπουλώσῃ τὰς παντοίας τοῦ
κράτους πληγὰς θὰ σπουδῶσι δι' ἐπιτυχίᾳ.

ἀποδοῖσι δὲ λυσιτελείαις αἱ εἰρηνευτικαὶ προσπά-
θειαι τὸν δύναμειν.

— Πρώτη ἀποπειρα τῶν Ἀρμενίων, νὰ
ἐξεγείρωσι καὶ τὴν γαλλικὴν κοινὴν γνώμην,
ὡς τὴν ἀγγλικὴν, ἀνακήρυξεν οἰκτῆρος. Τὸ συλ-
λαλητήριον, ὅπερ συνεκλήθη ὑπὸ τὴν προεδρ-
σίαν τοῦ Ῥοσσφόρ, ἔχοντες παρ' ἐαυτῶν ὡς
ἀντιπροέδρον τὸν βουλευτὴν Παρισίων Ῥὸς, δι-
εκόπη ὑπὸ διαπληκτισμῶν. Ὁ κύριος Ῥήτορ τῆς
ἐσπέρας, ὁ Ἀρμένιος καθηγητὴς Μηνᾶς Τσε-
ράζ, εἶχε μόλις ἀρχίσει ἀγορεύων, ὅτε ἀντα-
ποκριτὴς τουρκικῆς τινος ἐφημερίδος Τσερκίζ ἡ-
γήθη καὶ ἐξήγησε τὴν ἀδελφὴν ν' ἀπευθύνῃ μίαν
παρατήρησιν εἰς τὸν Ῥήτορα. Πάραυτα οἱ κο-
σμητὰ προσελάσαν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθ-
ύσης, τοῦ Τουρκικῆ δὲ ἀρνηθέντος, ἤρπασαν
αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ τὸν
ἐξήγαγον βίᾳ τῆς αἰθούσης, ἐπὶ προσπάσει ὅτι
ἦτοεν κατασκευαστὸς τῆς τουρκικῆς πρεσβείας, πεμ-
θεῖς ἐπίτηδες, ὅπως ταραξῇ τὸ συλλαλητή-
ριον. Εἰς τὸν γειτόνον τοῦ ἐκδηληθέντος διευκα-
τυρήθη κατὰ τῆς συνοπτικῆς ταύτης μεθόδου
πρὸς περάτωσιν πάσης συζητήσεως, ἀλλὰ καὶ
αὐτὸς ἐπαθε τὰ αὐτὰ, κυκλωθεὶς ὑπὸ 15—20
μαυνομένων καὶ κακοποιηθείς.

— Ἐὰν οἱ Βούλγαροι δὲν ἐπιτύχωσι τὴν
συγγνώμην τῆς Ῥωσῆς, δὲν θὰ πταίσισι βέ-
βαια αὐτοί. Τὸ τηλεγράφημα, ὅπερ ἀπεμύνην
ὁ πρόεδρος τῆς Σερβίας εἰς τὸν Τσάρον κατὰ
τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς του, ἦτον συντεταγμέ-
νον μετὰ πάσης εὐπειθείας. «Ἡ Ἐθνικὴ Συ-
νέλευσις (ἐλέγεν) ἐμφορμένη εἰς αἰσθημάτων ἄ-
ναλλοιώτου ἐνθυμούμενος πρὸς τὸν Τσάρον καὶ
τὸν Ῥωσικὸν λαόν, ἐπερότιέ με νὰ καταστῶ
ἐρμηνεὺς τῶν αἰσθημάτων τῆς καὶ νὰ διαβιβά-
σω τῇ Ὑμ. Μ. τὰ ἐγκαυλωμένα καὶ ἐλαβε-
στατα αὐτῆς συγχετήρια. Οἱ ἀντιπρόσωποι
τοῦ βουλγαρικῶ λαοῦ, ὃν ἀφύνησεν εἰς πολι-
τικὴν ὑπερξίν ἡ θέλησις τοῦ σπαστοῦ Ὑμῶν πά-
που, τοῦ Τσάρου ἐλευθερωτοῦ, καὶ τὸ αἶμα τῶν
υἱῶν τοῦ Ὑμετέρου ἔθνους, δέονται τοῦ Ὑψί-
στου, ὅπως χάρις τῇ Ὑμ. Μ. ὕγειαν καὶ μα-
κροβιότητα, ὅπως κρατῇ τὴν δύναμιν τοῦ Ῥωσ-
ικοῦ ἔθνους καὶ τῇ-ἢ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ μονάρχου
Νικολάου Ἀλεξάνδρου τὴν πρὸς τὸν βουλγα-
ρικὸν λαόν χάριν καὶ ἐμμένειν.» Ὁ Ἀδελφὸς
ἀπεκρίθη ψυχρῶς. «Ὁ σπαστὸς μου κύριος με
ἐπεφόρτισε νὰ διαβιβάσω ἡμῖν εἰλικρινεῖς εὐχα-
ριστίας ἐπὶ τοῖς αἰσθηματικαῖς καὶ τοῖς συγχετῆ-
ρησις τοῦ Ὑμετέρου τηλεγραφήματος.

Η "ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ,"

Εὐχεται

εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας αὐ-
τῆς αἰσίων καὶ εὐτυχῶς τὸ νέον ἔτος

1896

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ Φουάτ βῆς ἐν ΝεοΛούρῳ ἐπειδὴ ἔχει ἀ-
γοράσει τὴν καταναλωσὴν τῶν καπνῶν παρὰ τοῦ
Μονωπολείου, διέταξεν αὐστηρὰς τοὺς καπνοπώ-
λακας (κολτζίδες) νὰ μὴ ἀφίνωσι καὶ τινες κα-
πνοφυτευταὶ νὰ καπνίζωσιν ἐκ τοῦ καπνοῦ τῶν
τῶν ὁποίων καλλιέργουσι. Τὴν βῆν τοῦ παρόντος
μηνὸς εἰς ἀλβανὸς κολτζίδες ἐν τῷ χωρίῳ Γρα-
μενίτσα ἐπέτιθη ἐναντίον τῶν χωρικῶν διότι τι-
νὲς ἐξ αὐτῶν εἶχον ἀπὸ μίαν σιγάραν εἰς τὸ χεῖρ
καὶ ἐκάπνιζον· ἀφοῦ δὲ εἶδεν μερικὸς ἐπληρώσει
καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν μὲ τὸ περιστέρον. Τοῦτο
ιδόντες οἱ χωρικοὶ ὤρμησαν ἐναντίον τῶν κολτζι-
δων καὶ συνέλαβον δύο ἐξ αὐτῶν τοὺς ὁποίους
ἀφοῦ ἔδεσαν παρῶντων εἰς τὸν ἐκεῖ πλῆσιον
στρατιωτικὸν σταθμὸν. Ὁ Φουάτς ἀντὶ νὰ τι-
μωρήσῃ τοὺς κολτζίδες τοὺς ἐπέτυεν εἰς τὸ πρό-
σωπον διότι δὲν ἐφύνησαν πέντε δέκα χωρικοὺς
ἄλλοι κολτζίδες ἂν εὐρεθῶν εἰς τοιαύτην θέ-
σιν τί θὰ πράξουν ἀρὰ γε; βεβαίως θὰ φονεύ-
σωσιν ὅσους ὁ Φουάτς, εἶπεν ὅστε νὰ μὴ ἔχῃ
λόγους νὰ πύσῃ καὶ αὐτοὺς. Ἰδοὺ συνέεισας
διὰ μίαν σιγάραν καπνὸν νὰ φονεύωνται ἄνθρω-
ποι, ἐνθὲ ὁ νόμος δὲν ἐπιβάλλει πρόστιμον οὐχί
μόνον διὰ μίαν σιγάραν ἀλλὰ καὶ διὰ 5—10
δρ. καπνοῦ· ἐξ ἁλλοῦ εἶναι λογικὸν καπνοπαρα-
γωγὰς νὰ ἔχῃ εἰς τὸν οἶκόν του 500—1000 δρ.
καπνοῦ καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ φουμάρῃ ἐν σι-

γάρων; ἀλλὰ ὁ Φουάτς ἔχει πρὸ πολλοῦ κη-
ρυγμένον ἀκλινὲς μετὰ τῆς λογικῆς.

— Ἐπιστῆλινον ἡμῖν τὰ ἐξῆς. «Μανθάνομεν
ὅτι προηγουμένως ἐστάλη εἰς τὴν κώμην Μπά-
γχαν ὑπὸ τοῦ ἐσχ. Βαλῆ Πασᾶ Ἐρῆνῃ Γε-
νικὸν Διοικητὴν Ἰωαννίνων ὁ Ἀχμεῖτης Ἐρῆ-
νης, ἀκτινόμενος, ἵνα ἐξελέγξῃ τοὺς λαομῶν τῶν
βασιλικῶν φόρων τοῦ Π. Καλαμπαλίκης εἰσπρά-
κτορες τῆς κοινότητος. Γενόμενης δὲ τῆς ἐξελέγ-
ξεως μετ' ἀκριβείας καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος,
εὐρεθῇ ἑλλειμμα 45 λίρας ὀθωμανικᾶς τῶν
ἐτῶν 1893—1894, καὶ ἐγένετο ἐκθεσις εἰς τὴν
ἀρμόδιον ἀρχὴν διὰ τὰ περαιτέρω. Κατ' ἐκεί-
νην δὲ τὴν ἡμέραν ἀφίκετο εἰς Μπάγχαν καὶ ὁ
ἐπιτετρα

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Τῇ 29 Νοεμβρίου 1895.

Πρὸ δύο σχεδὸν ἐτῶν εἶχε καταγελοῖ ἐν τῷ κακουργοδικίῳ ἐνταῦθα παρὰ τοῦ φαρμακοποιου Ν. Γκοντέλα ὅτι ἐγένετο παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ἀνηλίκου ὄντος ἀπόπειρα δηλητηριάσεως καὶ ὅτι τοῦτον εἶχεν ὠθήσει ὁ συνάδελφός του Δημ. Καρέφου.

Ἐκ τῆς γενομένης διαδικασίας καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν χημικῶν ἀναλύσεων ἐν Κωνσταντινουπόλει φαρμάκων καὶ ἐκ τῶν τελευταίων τεκμηρίων κατεδείχθη καὶ ἐν δικαστηρίῳ καίτοι ἐξωδίκως ἦν γνωστὸν ὅτι ἡ καταγγελία αὕτη κατὰ τοῦ Δημ. Καρέφου ἐπειδὴ παρὰ τοῦ Νικολάου Γκοντέλα πρὸς ἰδιοτελῆ σκοπὸν καὶ ἱκανοποίησιν τῆς βδελυρᾶς ἀπληστείας του καὶ θηριώδους μνησικαχίας κατὰ συναδέλφου τιμίου τοῦ ρηθέντος Δημητρίου Καρέφου τοῦ ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν μετερχομένου τὴν φαρμακευτικὴν τέχνην ἐντίμως. Τὸ δὲ δικαστήριον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Εἰς Χαμίτ Ἐφέντη ἐν τῇ εὐθυδικείᾳ αὐτοῦ ἠθώσας παμφηρεῖ τὸν εἰρημένον Δημ. Καρέφον ἐκ τῆς προσχέσεως συκοφαντίας παρὰ τοῦ εἰρημένου Ν. Κοντέλα.

Πρὸς παραδειγματισμὸν λοιπὸν τῶν οὕτω τὸν βίον διαγόντων ἀντιπαλῶν του ὁ Δημ. Καρέφου ἐζήτησε παρὰ τοῦ κακουργοδικείου τὴν τιμωρίαν τοῦ συκοφάντου Ν. Γκοντέλα μεθ' ἑνὸς ψευδομάρτυρος τὸν ὅποιον ὁ Ν. Γκοντέλας εἶχε διαφθείρει εἰς ψευδὴ μαρτυρίαν· ἐξετάσεως δὲ γενομένης ἀπεδείχθη ὅτι ἡ πράξις αὕτη ἀποτελεῖ κακούργημα τοῦ Ν. Γκοντέλα καὶ παρέπεμψεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀνακρητηρίῳ εἰς τὸ ὅποιον θὰ καταδειχθῇ ὅτι λάκκον ἐνώρυξεν ὁ Ν. Γκοντέλας· θέλει ἴσως πείσει ἐντὸς αὐτοῦ.

Πρὸ τινος χρόνου κάποιος κακοήθης ἐπεινόνησε αἰσχροτάτον μέσον πρὸς καταστροφὴν κατοικοῦ τινός τοῦ χωρίου Δουβιανῆς. Ἐγραψε πρῶτον εἰς τὰς ἀρχάς Ἀγ. Σαράντα ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο διετέλει εἰς σχέσεις μετὰ τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχάς, εἶτα μετὰ τὸ ἐπόμενον ταχυδρομεῖον ἔστειλε πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν ἐν ᾗ ὠμίλει περὶ ὧν, ἐπαναστάσεων κλπ. Τὴν ἐπιστολὴν εἶχε συστήσει πρὸς τινὰ ἔμπορον ἐν Ἀγ. Σαράντοις ἵνα τὴν παραδώσῃ εἰς τὸ εἰρημένον πρόσωπον ἐκ Δουβιανῆς. Μόλις ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν προσῆλθεν εἰς τὰς Ἀρχάς καὶ διεμαρτηρήθη κατὰ τῆς κακοηθείας τοῦ ἐκ Πατρῶν.

Αἱ ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ Ἀργυροκάστου συνέλαβον αὐτὸν καὶ τὸν ἐν Ἀγ. Σαράντῃ ἔμπορον. Ἀλλὰ ἐκεῖνον ποῦ ἔλαβε τὸ γράμμα, ὡς πτωχὸν καὶ μὴ ἔχοντα ὀβολόν, ἀπέλυσαν τὸν δὲ ἐν Ἀγ. Σαράντῃ ἔμπορον ὅστις οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ εὐθύνην διότι τοῦ ἔστειλαν ἑνα γράμμα νὰ τὸ δώσῃ εἰς τρίτον. τὸν κουβαλοῦν κάθε λίγο εἰς Ἀργυροκάστρον καὶ τὸν τζερεμετοῦν. Ὑψώσατε παρακαλῶ φωνὴν ὅπως πληροφορηθῇ ἡ Κυβέρνησις ἡμῶν, ὁ μουτεσαρίφης καὶ ὁ βαλῆς Ἰωαννίνων.

Τὸ Ἡπειρωτικὸν Ἡμερολόγιον ἐκτυποῦται καὶ ἐντὸς μικροῦ ἔσται ἐτοιμον. Παρακαλοῦνται ἰ λαβόντες ἀγγελίας νὰ ἐνεργήσωσι καὶ πρὸς ἐγγραφὴν ἄλλων ὡς συνδρομητῶν καὶ νὰ ἐπιστρέψωσι ταῦτας ἐγκαίρως. Ἡ συνδρομὴ εἶνε διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς δρ. 2, τῶν ἐπαρχιῶν 2.40, τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τουρκίας φρ. φρ. χρ. 2. Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς θὰ τιμᾶται δρ. 2.50 καὶ φρ. 2.50.

Δρ Β. Δ. ΡΕΚΚΑΣ

χειρουργός

τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ νοσοκομείου Χαμιδιέ

ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Ἀρχαῖος βοηθὸς τῆς Χειρουργικῆς Κλινικῆς Ἀθηνῶν παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ καθηγητῇ Θ. Ἀρεταίῳ ἐν Παρίσις δέ, ἐπὶ μακρὸν χρόνον τελειοποιήσας περὶ τὰ χειρουργικά, γυναικολογικά καὶ ἀφροδίσια νοσήματα.

Αἱ ἐγχειρήσεις πᾶσαι ἐκτελοῦνται παρ' αὐτοῦ δι' ἀσπΐδας καὶ ἀντισπΐδας καὶ διὰ γενικῆς ἢ τοπικῆς ἀναισθησίας κατὰ τὰς νεωτάτας καὶ τελειοτάτας μεθόδους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΑΝΚΑΣ

Ὁ πρὸ 15 ἡμερῶν ἀποθνῶν μέγας εὐεργέτης Ἰωάννης Μπάνκας ἐγεννήθη ἐν Κορυτσᾷ κατὰ τὸ 1814 ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ φιλοπατρίδων, οἵτινες πάντοτε εἶχον δεῖξει, ὅτι τὸ μόνον μέλημά των ἦτο νὰ εὐεργετήσωσι τὴν πατρίδα των. Ὅτε ἐσύστηθη τὸ Λάσσον κατὰ τὸ 1850 ὁ πρῶτος ἐκ τῶν εὐεργετῶν αὐτοῦ εἶναι θεὸς τοῦ ἐκλείψαντος μεγάλου εὐεργέτου. Τὰ πρὸς τὴν πατρίδα του ἀγαθὰ αἰσθήματα ἐκληρονόμησεν ἐκ τῶν γονέων του ὁ Ἰωάννης Μπάνκας· μὴ ἀρκούμενος εἰς τὰ ὅσα ἐκέκτητο ἡ οἰκογένειά του ὁ Ἰωάννης Μπάνκας, φεύγει ἐκ Κορυτσᾶς κατὰ τὸ 19 ἔτος τῆς ἡλικίας του περὶ τὸ 1833 καὶ φερόμενος ἀκατασχέτως εἰς τὸ εὐεργετῆσαι τὴν πατρίδα του, ἀφίνει τὴν πατρικὴν του στέγην παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐπεθυμεί νὰ νυμφεῖται αὐτὸν, κατέρχεται εἰς Θήβας, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Χαλκίδα πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠρκεῖτο εἰς τὰ ὀλίγα κέρδη ἅτινα ἔφερον εἰς αὐτὸν ἡ ραπτική του τέχνη, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς διακκοῦς ἐπιθυμίας του, κατέρχεται μετὰ μόνον τὰ ἐξόδα τοῦ ναύλου του εἰς Κάϊρον ὅπου μετὰ τῶν ἄλλων παρεπιδημούντων Κορυτσαίων ἐξασκεῖ τὴν τέχνην του. Δὲν νύχρησται ὁμῶς ὁ Μπάνκας εἰς τὰ ἄφθονα κέρδη ἅτινα ἀπέφερε τότε εἰς αὐτὸν ἡ τέχνη του, ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ἐνοικίαν κτημάτων ἥτις θὰ τοῦ παρείχε πολλὰ περισσότερα κέρδη· ἐχρημάτισε ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς ἐνοικιαστὴς κτημάτων ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ ὑγεία δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μείνῃ ἀκόμη ἐν Αἰγύπτῳ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν εἰς Ρουμανίαν, ὅπου καὶ πάλιν ἐργάσθη ὡς ἐνοικιαστὴς κτημάτων, καὶ ὅπου ἐδιπλασίασε τὴν ἐν Αἰγύπτῳ κτηθεῖσαν περιουσίαν του. Παρὰ τῶν γονέων του ἐκληρονόμησεν ὁ ἀείμνηστος σὺν τοῖς ἄλλοις προτερήμασι καὶ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἀγάπην καὶ εὐσέβειαν· εἶχε δὲ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, διηύθυνεν ἡ θεία πρόνοια. Μετὰ ἰδιαζούσης γλυκύτητος διηγεῖτο εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν πολλὰ καὶ διάφορα περὶ τῆς θείας προνοίας ἥτις ἐφύλαττε πάντοτε τὴν δι' ἰδρώτος καὶ τιμιότητος ἀποκτηθεῖσαν περιουσίαν του. Ὅτε, ἔλεγεν, μέγας ἐμπορικὸς οἶκος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐχρεωκόπησεν μόνος αὐτὸς ἦτο ὅστις διὰ τρίτου προσώπου ἔλαβε τὰς ἐκατὸν δέκα χιλιάδας δρχμῶν τὰς ὁποίας ὤφειλεν αὐτῷ ὁ ἐμπορικὸς οὗτος οἶκος. Καὶ πάλιν ὅτε εὐρισκόμενος ἐν Ρωμανίᾳ καὶ ἔχων ὑπ' ἐνοίκιον μέγα κτήμα ἀπρόοπτος ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν οἱ ὑπάλληλοί του ὅτι ἀκρίδες κατέπεσαν εἰς τὰ σπάρτα του, αὐτὸς ἀτάρχος ἐδέχθη τὴν εἰδησιν ταύτην καὶ κλεισθεὶς ἐν τῷ δωματίῳ ἐνδοκρυς παρεκάλει τὸν θεὸν ὅπως σώσῃ τὴν περιουσίαν του ἥτις ἦτο προωρισμένη δι' εὐεργεσίας· ὁ θεὸς ἤκουσε τῆς δεήσεώς του καὶ ἀπεμάκρυνε τὴν καταστροφὴν ἐκεῖθεν, καὶ αἱ ἀκρίδες φεύγουσι ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ χωρὶς οὔτε φύλλον νὰ ἐγγίσωσιν. Ἀλλοτε πᾶσχοντος τοῦ μέρους ἐκείνου ἐξ ἀνομβρίας διέταξε νὰ κάμωσι κατὰ εἰωθότα λιτανεῖαν, περατωθείσης δὲ ταύτης ἄφθονος βροχὴ κατέπεσε καὶ κατέστησε τὴν ἐσοδεῖαν εὐφορωτάτην ὥστε νὰ ἀποφέρῃ πλουσίαν τὴν συγκομιδὴν. Διηγούμενος δὲ ταῦτα ὁ Μπάνκας, ἔλεγεν, ὅτι ἦτο εὐτυχὴς ὅτι ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τοὺς νεανικούς του πόθους ἐκπληρουμένους.

Ὁ Ἰωάννης Μπάνκας εἶχε γενναίαν καρδίαν. Ὅτε παρεπιδημούντος ποτὲ αὐτοῦ ἐν Βιέννῃ, παρουσιασθεὶς αὐτῷ νέος τις πατριώτης του ἐκ Κορυτσᾶς, ἐζήτηε τὴν προστάειν του πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του, καὶ γνώρισας αὐτὸν ὡς τὸν υἱὸν ἐκείνου ὅστις ἀφῆρσεν ἐν Θήβαις τὴν μόνην τοῦ Μπάνκα περιουσίαν τὸ ἄλογόν του, γενναίως μὴ μνησικαχῶν παρεχώρησεν αὐτῷ τὴν ζητηθεῖσαν συνδρομὴν, καὶ κλαίων ἐνεθυμείτο ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος μόλις ἀποπεράτωσας τὰς σπουδὰς του ἀπέθανεν.

Αἱ πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Κορυτσᾶν εὐεργεσίαι εἶναι πολλαὶ καὶ διάφοραι εἶναι εἰς τῶν μεγαλειτέρων ὁρητῶν τοῦ Λάσσου (ταμείου τῆς Κοινότητος). ἔφερον ὕψος ἄφθονον εἰς τὴν πόλιν διαμοιράσας αὐτὸ μετὰ τῶν

ὁθωμανῶν καὶ Χριστιανῶν κατοικούντων εἰς χωρισμένα διὰ τοῦ ποταμοῦ τμήματα, ἐξοδὸς πρὸς τοῦτο ἀφειδῶς. Ἀπὸ τοῦ 1885 συντηρεῖται ἐκ τῶν δωρηθέντων ὑπ' αὐτοῦ κεφαλαίων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ Μπάνκας εἰς τὸν Γυμνάσιον, κληθὲν οὕτω πρὸς τιμὴν του καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ μετρίοφρονος ἀνδρός μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ ἔχῃ παράρτημα τεχνολογικοῦ τοῦ ὁποῖον θὰ συντηρηθῇ ἐκ τῶν κεφαλαίων ἅτινα πρὸς τοῦτο διέθεσεν· ἐνικαυσίως θὰ διανεμῶνται εἰς τοὺς πτωχοὺς χρήματα, πρὸς τοῦτο ὑπ' αὐτοῦ δωρηθέντα. Ἡ δὲ εὐεργετικὴ αὐτοῦ πατρὶς τοῦ Κορυτσᾶ θὰ εὐγνωμονῇ αἰωνίως τὸν μεγάλον τέκνον της, πρὸς τοῦτο ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ ἴδῃ πλησίον της.

Ἐνδειξὴν τῆς δικαίας ταύτης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν μεταστάντα ἔχουμεν τὸ ψήφισμα, τῶν Σωματείων Κορυτσᾶς, τὸ ψηφισθὲν ἀπὸ τῆς τηλεγραφικῆς διαβιβασθείσης εἰδήσει τοῦ θανάτου τοῦ ὅπερ ἔχει ὡς ἐξῆς :

Τὰ σωματεῖα τῆς Χριστιανικῆς Κοινότητος Κορυτσᾶς, συνελθόντα σήμερον ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου κ. Γερβασίου καὶ μετὰ θαυμάτου ψυχικοῦ ἄλγους μαθόντα τὴν τηλεγραφικῶς διαβιβασθεῖσαν τῇ αὐτοῦ σεβασμιότητι θλιβεράν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου εὐεργέτου καὶ ἱδρυτοῦ τοῦ ἐνταῦθα Μπαγκείου γυμνασίου Ἰωάννου Μπάνκα

Ψηφίζουσι :

α') Νὰ σταλῇ τηλεγράφημα πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἐκ Κορυτσᾶς φοιτητὰς κ. κ. Λεωνίδα Σ. Νάτσον καὶ Σωτήριον Ι. Πέτσον, δι' ἡ ἐκφραζομένης τῆς βαθύτατης λύπης τῆς Κοινότητος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Μεγάλου εὐεργέτου αὐτοῦ, νὰ παρακληθῶσιν ὅπως καταβιβάσωσιν ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ ἀοιδίου Ἰωάννου Μπάνκα στέφανον ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοινότητος.

β') Νὰ τελεσθῇ τὴν μεθεπομένην Κυριακὴν 24ην ἐνεστώτος ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὑπὸ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ ἀοιδίου εὐεργέτου ἐν τῷ ἐνταῦθα μητροπολιτικῷ ναῷ, ὑπὸ τῆς αὐτοῦ Σεβασμιότητος συμπαραστατοῦντος παντὸς τοῦ Κλήρου, καὶ παρισταμένου τῶν Σωματείων, τοῦ Γυμνασιάρχου μετὰ τῶν Καθηγητῶν, τοῦ προσωπικοῦ πάντων τῶν λοιπῶν παιδευτηρίων, καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου, ὅποτε ὁ Γυμνασιάρχης κ. Α. Φυλακτός, θ' ἀπαγγεῖλῃ τὸν προσήκοντα ἐπιμνημόσυνον λόγον.

γ) Νὰ τελεῖται ἐτησίως ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρείας τῇ 7ην Ἰανουαρίου

δ) Νὰ διακοπῶσιν εἰς ἐνδειξὴν πένθους αἱ ἐργασίαι τῆς Δημογεροντίας ἐπὶ μίαν ἐβδομαδα

ε) Νὰ ἀργήσωσιν ἐπὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ πάντα τὰ ἐνταῦθα εκπαιδευτικὰ καταστήματα ἐπὶ πένθήμερον

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Κορυτσᾶς τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου 1895.

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Δημογεροντίας
Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ θέλησις τοῦ ὑψίστου ὁ ἀπηνῆς θάνατος ἐκπληροῖ τὸ ἄχαρι αὐτοῦ ἔργον καὶ ἀφαρπάξει προσφιλεῖς εἰς τοὺς Κορυτσαίους ἰδίως ὑπαρξίν, ὡς σφοδρὸς ἀνεμὸς πρὸς ῥίζαν καταρρίπτει ὑψικομον ὄρυν ὑπὸ τὸ φύλλον τῆς ὁποίας χιλιάδες ὑπαρξίαι προστασίας εὐρίσκουν· νῦν δὲ ἐκπληροῦντες τὸ ὕστατον ἡμῶν καθήκον δαόμεθα ἀκαταπαύστως τοῦ ὑψίστου ὅπως ἔχῃ χάριαν ἐλαφράν.

Κορυτσαῖος

Οἱ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσιν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς τοὺς κκ. Ἀδελφοὺς Χάιτα, ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ κ. Ι. Χαριστάδην, ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν ἐν Καρναμπάτ κ. Α. Πέτσον, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ εἰς τὸν διηγητὴν κ. Δ. Μάριον, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν κ. Ν. Θρόνον, οἱ ἐν Λαρίσῃ εἰς τὸν κ. Θεοχ. Ζοῦγκον, οἱ ἐν Τρικκαλοῖς εἰς τὸν κ. Στέφ. Χαρίσιδην, οἱ ἐν Καρδίτῃ εἰς τὸν κ. Κ. Καρανικίδην, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. Μιχ. Χαρίττον.